

Arrest

nr. 300 652 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 15 november 2021 binnenkwam, diende op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 augustus 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 22/11/2021
Overdracht CGVS: 28/07/2022*

U werd gehoord op het CGVS op 5 april 2023 van 14:06 tot 17:43 uur, bijgestaan door een Pashtu. Uw advocaat meester B. Mbarushimana, loco meester E. Massin was aanwezig van 14:16 uur tot het einde van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, Pashtun, soennitisch moslim, geboren te Lalagikhel, district Tagab, provincie Kapisa. Van kindsbeen af woonde u in Nawabad, district Qarghayi, provincie Laghman. Op 17-jarige leeftijd begon u een relatie met uw buurmeisje M, dochter van F., toen zij u via gebarentaal vroeg om naar u te komen. Van dat moment af zagen jullie elkaar verschillende keren op straat of aan de waterput voor haar huis. Deze relatie duurde ongeveer 2,5 jaar. Op een dag werden jullie betrapt door de moeder van M. toen jullie aan het knuffelen waren in de keuken van M's huis. U ging onmiddellijk naar huis en vertelde aan uw vader wat er gebeurd was. Twee dagen later kwamen er taliban aan de deur die naar u vroegen. U verstopte zich in het kippenhok. De taliban doorzochten het hele huis, maar vonden u niet. Bij deze gelegenheid gaven de taliban een brief af, waar het volgende in stond. F. of één van zijn familieleden was naar de mawlawi gegaan om klacht neer te leggen tegen u. U moest zich aanbieden bij de taliban. Uw vader stuurde u naar uw maternale tante in Kabul. U bleef daar 14 maanden, terwijl uw vader in het dorp probeerde om uw problemen op te lossen door jirga's te regelen. Terwijl u in Kabul was, brachten de taliban nog twee brieven. Op de laatste jirga werd er geen oplossing bereikt. Vervolgens zei u vader u om te vertrekken. U verliet Afghanistan in februari 2020. U kwam aan in België op 15 november 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2021. Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de Taliban. Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor (allemaal kopieën): uw taskara, de taskara van uw vader, 3 dreigbrieven van de taliban, een brief van uw vader aan de dorpsoudsten die over uw problemen gaat samen met een antwoord van de dorpsoudsten, een brief van uw vader aan de districtschef over uw problemen. Op 31 mei 2023 legde u via uw advocaat nogmaals dezelfde documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan de relatie met uw buurmeisje M., aangezien u weinig consistente en weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Vooreerst zijn uw verklaringen over het begin van deze relatie weinig consistent. Eerst verklaart u meermaals dat jullie 16 à 17 jaar oud waren toen de relatie begon (CGVS, p. 11, 12, 14). Vervolgens echter zegt u dat M. 16 à 17 jaar was en uzelf 19 à 20 jaar oud was toen de relatie begon (CGVS, p. 15). Deze wisselvalige verklaringen doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid. Uw verklaringen over hoe jullie een koppel werden kunnen evenmin overtuigen. U verklaart hierover: "Wij hebben elkaar op straat gezien, oogcontact gehad, via lichaamstaal gesproken" (CGVS, p. 11). Gevraagd naar jullie eerste gesprek herhaalt u dat u haar op straat zag en via gebarentaal sprak (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd hoe jullie relatie van start ging, zegt u "eerst lichaamstaal, dan stonden wij samen op straat en hebben wij persoonlijk gesproken" (CGVS, p. 12). Gevraagd naar verduidelijking hoe jullie via lichaamstaal communiceerden, komt u niet verder dan dat u gebarentaal of lichaamstaal gebruikte (CGVS, p. 12). Hierop verder gaand zegt u dat zij een handsignaal gaf, waardoor u beseftte dat M. een relatie wilde hebben met u (CGVS, p. 14-15). De eerste conversatie tussen jullie ging over het leven en de liefde, waarbij jullie aan elkaar zeiden dat jullie van elkaar hielden (CGVS, p. 13). Het is wel heel opmerkelijk dat jullie elkaar bij het eerste contact al meteen de liefde verklaarden. Uw uitleg dat een relatie in uw regio altijd op die manier gestart wordt (CGVS, p. 15), is zeer merkwaardig, aangezien uit de beschikbare informatie (blauwe map, stuk 3) blijkt dat huwelijken in Afghanistan in de regel gearrangeerd zijn, wat u zelf ook beaamt (CGVS, p. 20) en er een strikte vorm van seksesegregatie gehanteerd wordt, vooral in tribale en rurale gebieden, waarbij vrouwen als persoonlijk bezit beschouwd

worden en contact tussen huwbare jongens en meisjes strikt taboe is. Voorts verklaart u dat de plaatselijke bevolking negatief staat tegenover voorhuwelijkse relaties en dat iedereen dit weet, inclusief M. (CGVS, p. 21). Het is dan ook weinig aannemelijk dat M. deze relatie geïnitieerd zou hebben.

Vervolgens slaagt u er niet in de omstandigheden van jullie afspraken aannemelijk te maken. Aanvankelijk verklaart u dat u op haar wachtte op een plek dichtbij een boom (CGVS, p. 12). U voegt toe dat jullie elkaar in het begin van de relatie onder die boom zagen, die "een beetje ver" van de waterput was, dicht bij de velden. Gevraagd of M. dan zover mocht gaan – u zei immers dat zij enkel naar de waterput mocht gaan – verklaart u dat u nooit naar de boom kwam en altijd naar de waterput kwam (CGVS, p. 17). Dit is wederom weinig consistent. Vervolgens tart het de verbeelding dat jullie op "onbekende tijdstippen" op straat afspraken (CGVS, p. 14). Wanneer er geopperd wordt dat u hierdoor gezien kon worden, zegt u louter dat u ging als niemand aanwezig was (CGVS, p. 16). Wat betreft M. zegt u dat ze rond keek of niemand aanwezig was wanneer ze naar buiten kwam (CGVS, p. 12). Het is weinig waarschijnlijk dat jullie in al die tijd nooit gezien werden. Het is overigens merkwaardig dat M. überhaupt alleen naar buiten kon komen. U verklaart immers dat meisjes even naar buiten mochten gaan om water te halen en dat de waterput voor haar huis was (CGVS, p. 14). Voorts is het opmerkelijk dat u haar een telefoon cadeau gaf om contact te houden (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe zij dit verborg voor haar familie, zegt u dat meisjes weten hoe ze de telefoon moeten verstoppen. U kan echter niet zeggen op welke manier zij dit deed, maar verklaart stellig dat zij deze telefoon altijd verstopte voor haar familie (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u leuk vond aan M., zegt u haar goed gedrag en dat ze knap was. Dit eerste houdt volgens u in dat zij een goed meisje was, wat u wist u omdat zij uw buurmeisje was (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe zij er uitzag, zegt u dat zij een heel mooi meisje was en dat een meisje er heel mooi uitziet als je van iemand houdt (CGVS, p. 15). Wanneer er nogmaals aangedrongen wordt om haar uiterlijk te omschrijven, zegt u dat ze letterlijk als de andere meisjes was (CGVS, p. 15). Dergelijke oppervlakkige verklaringen over iemand met wie u meer dan 2 jaar een relatie had, zijn weinig overtuigend. U verklaart dat jullie over de liefde en het leven spraken (CGVS, p. 16). Er moet echter vastgesteld worden dat u – ondanks de zeer frequente telefoongesprekken die u met haar voerde – amper op de hoogte bent van M.'s innerlijke leefwereld. Het is hoogst bevreemdend dat u niet kan zeggen hoe M. haar tijd doorbracht, wat zij graag in het huishouden deed, wat haar hobby's waren, hoe de relatie met haar moeder was (CGVS, p. 18). U verklaart dat jullie plannen hadden om te trouwen. Gevraagd welke stappen u hiertoe ondernam, zegt u dat u altijd naar haar ging om haar te zien en ook naar het huis ging (CGVS, p. 18), wat weinig serieus is. Jullie hadden de intentie om kinderen te hebben, maar spraken nooit over de hoeveelheid kinderen, omdat jullie van plan waren om er later over te spreken (CGVS, p. 18). Ook dit komt helemaal niet doorleefd over. Voorts bent u niet in staat om een anekdote te vertellen over jullie tijd samen (CGVS, p. 16).

Wat betreft de dag dat jullie betrappt werden, is het compleet ongeloofwaardig dat M. u bij haar thuis uitnodigde terwijl haar broers, zussen en moeder thuis waren. Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat zij aan u zei dat jullie niet opgemerkt zouden worden en dat u vervolgens effectief ging omdat u van haar hield en geen nee kon zeggen (CGVS, p. 17). Dan moet er vastgesteld worden dat u na betrappt te zijn gewoonweg naar huis trok. (CGVS, p. 24). Men zou verwachten dat u zich zo snel mogelijk in veiligheid zou willen brengen, wetende dat u de heersende sociale normen ernstig overtreden had. Hierop zegt u dat u geen slechte dingen had gedaan en dat jullie van elkaar hielden (CGVS, p. 24). U was echter zeer goed op de hoogte van de plaatselijke mentaliteit, het is dan ook moeilijk te geloven dat u thuis uw lot ging afwachten. Dat u dacht dat M.'s moeder niets zou doen, omdat moeders dergelijke zaken geheim houden (CGVS, p. 24), kan ook niet gevolgd worden. U had immers gehoord en gezien hoe M. door haar moeder vervloekt werd (CGVS, p. 24).

Op basis van al deze elementen kan er aan deze relatie geen geloof gehecht worden. Hieruit volgt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban u willen doden. Overigens kan u niet uitleggen welke oplossing uw vader verwachtte van de jirga of hoe uw probleem door een jirga opgelost kan worden (CGVS, p. 21). Er kan echter van u verwacht worden dat u deze poging om het conflict op te lossen kan duiden. Het is voorts opmerkelijk dat de taliban u door middel van een brief wilden oproepen, maar u niet weet hoe of waar u zich moest aanbieden. U voegt nog toe dat de taliban misschien wilden dat u naar de hogere kant ging, maar dat de taliban nooit informatie geven over hun locatie (CGVS, p. 22). Hoe de taliban dan verwachtten dat u zich zou aanbieden blijft dan ook een raadsel. Wat betreft het bezoek van de taliban aan u thuis, weet u niet met hoeveel ze waren, wie ze waren en dat u dit nooit vroeg aan uw vader (CGVS, p. 23). Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo goed mogelijk informeert over de aspecten die betrekking hebben tot de kern van zijn asielrelaas. Vervolgens moet er ook vastgesteld worden dat u geen verdere informatie heeft over M. Gevraagd waar zij nu woont, zegt u dat ze misschien gedood is, anders zou u al iets gehoord hebben.

De familie zou verhuisd zijn naar een gebied onder controle van de taliban, iets wat echter louter een vermoeden is van u omdat zij voor de taliban werkten (CGVS, p. 23-24). Uit dit alles blijkt dat u geen enkele poging ondernam om u over het lot van M. te informeren. Deze desinteresse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara en de taskara van uw vader zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit. Er moet opgemerkt worden dat u slechts kopieën neerlegt. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (blauwe map, stuk 1) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Hetzelfde geldt voor de dreigbrieven van de taliban en de brieven van uw vader en de dorpsoudsten. Zij kunnen immers zeer gemakkelijk naar uw instructies opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde minimaal is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in provincie Laghman actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoeker als volgt:

“De betreffende beslissing vertoont overduidelijke ernstige procedurele onregelmatigheden. In dit geval valt op te merken dat de genoemde beslissing zich beperkt tot één enkele alinea, die bovendien niet voorzien is van adequaat leesteken, met name een ontbrekend einde door middel van een punt, terwijl een zin abrupt wordt afgebroken. Een dergelijk gebrek aan redactionele zorg getuigt van een schrijnend verzuim van de fundamentele verplichting om administratieve beslissingen op een duidelijke, allesomvattende en formeel correcte wijze op te stellen.”

Verzoeker licht verder op theoretische wijze toe.

Aangaande zijn relatie met M. stelt verzoeker als volgt:

“Wat betreft de fout van de verzoeker met betrekking tot de leeftijd waarop de verzoeker en M. een relatie zijn begonnen, is het van cruciaal belang om bijzondere aandacht te besteden aan de omstandigheden rondom de vermeende onregelmatigheid. Het betreft hier een enkele fout met betrekking tot zijn leeftijd die tijdens het verhoor is gemaakt. Het is belangrijk op te merken dat de verzoeker niet geletterd is, geen gewoonte heeft om verjaardagen te vieren, en bovendien niet vertrouwd is met de westerse kalender, wat van essentieel belang is in deze zaak.

Het is ronduit schandalig en in strijd met fundamentele beginselen van rechtvaardigheid en billijkheid dat het CGRA, op basis van deze enkele kleine fout, tot de overhaaste conclusie komt dat de verzoeker te kwader trouw handelt of opzettelijk liegt. Een dergelijke conclusie houdt geen rekening met de complexe realiteiten van het leven van de verzoeker en hoe hij is opgevoed en onderwezen.

Het is essentieel om te erkennen dat het verhaal van de verzoeker geloofwaardig is en serieus moet worden genomen. In Afghanistan zijn relaties buiten het huwelijk strikt verboden, en veel huwelijken worden feitelijk gedwongen huwelijken. Deze sociale en culturele beperkingen hebben aanzienlijke invloed gehad en vormen een aanzienlijk gevaar in het leven van de verzoeker, vanwege de onderdrukking door de Taliban.

In deze context is het van cruciaal belang om te erkennen dat de enkele fout met betrekking tot de leeftijd van de verzoeker geenszins afbreuk zou moeten doen aan zijn volledige verhaal. De geloofwaardigheid van een asielzoeker kan niet op zo'n eenvoudige en willekeurige manier worden beoordeeld. Het is noodzakelijk om alle bewijsstukken in overweging te nemen, evenals de culturele en sociale realiteiten die het verhaal van de verzoeker hebben beïnvloed.

Als gevolg hiervan is het van essentieel belang dat het CGRA de aanvraag van de verzoeker opnieuw grondig onderzoekt, rekening houdend met deze omstandigheden, en de geloofwaardigheid van zijn verhaal op evenwichtige wijze beoordeelt, in overeenstemming met internationale normen voor de behandeling van asielaanvragen.”

Verzoeker is verder van mening dat de door hem neergelegde documenten op algemene wijze werden ontkracht met verwijzing naar de corruptie en documentenfraude in Afghanistan. Verzoeker stelt dat deze als begin van bewijs gelden en licht op theoretische wijze toe.

De originelen van de twee dreigbrieven waren overgelegd, evenals de enveloppe waarin verzoeker deze documenten ontving. Er wordt geen concrete kritiek geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in het verhaal van verzoeker. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker niet geconfronteerd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen.

Verzoeker stelt nog het volgende aangaande zijn profiel:

“De bestreden beslissing is niet genoeg rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980:

- Verzoeker heeft zijn hele leven in een klein dorp geleefd (gehoorverslag CGVS, p. 6) . Dit heeft een invloed op hem;*
- Verzoeker is ging slechts naar de derde klas (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hij kan niet lezen of schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 9) ;*
- Verzoeker was jong op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (hij was 16-17 jaar oud toen hij vertrok, volgens hem, en 17-19 jaar volgens de Belgische staat);*
- Zijn familie woont nog steeds in hetzelfde dorp (gehoorverslag CGVS, p. 8), en ze hebben veel problemen vanwege de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit is van groot belang voor verzoeker.*

In het licht van dit profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker had dus minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen in casu niet het geval lijkt te zijn. In ieder geval, moet het vastgesteld worden dat verzoeker precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is. De beoordeling richt zich op de geloofwaardigheid van de problemen die hij met de Taliban heeft gekregen.

Aldus heeft het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel.”

Voorts is verzoeker van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker wijst verder op het risico van gepercipieerde verwestering en verwijst hierbij naar landeninformatie en rechtspraak. *In concreto* betoogt verzoeker dat hij reeds 2 jaar in Europa leeft, een Westers uiterlijk heeft aangemeten, pluralistisch is ingesteld en actief is op sociale media.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoeker wijst ook op zijn herkomst uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in “*Baghlan*”, waar verscheidene groeperingen actief zijn en burgerslachtoffers vallen.

Verzoeker meent verder dat de veiligheidssituatie in Afghanistan noopt tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar landeninformatie.

Tevens is verzoeker van mening dat de humanitaire situatie eveneens noopt tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Dit licht hij toe aan de hand van landeninformatie.

2.1.2. Op 28 november 2023 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met landeninformatie van UNAMA, “*Impact of improvised explosive devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolging daar hij inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn vermeende relatie (i), de door hem beschreven omstandigheden waarin deze relatie zich afspeelde niet aannemelijk zijn (ii), het geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker zou worden uitgenodigd bij zijn heimelijke vriendin (iii) en verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde omtrent de verdere gebeurtenissen ten gevolge van deze relatie (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers kritiek in zijn verzoekschrift aangaande de 'overduidelijke ernstige procedurele onregelmatigheden' geheel ongefundeerd is. De bestreden beslissing bestaat wel degelijk uit meerdere alinea's waarin op omstandige en duidelijke wijze wordt gemotiveerd waarom er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees kan worden vastgesteld. Verzoekers verweer op dit punt is niet ernstig.

De bestreden beslissing merkt vervolgens terecht op dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vermeende relatie en daaropvolgende vervolging niet aannemelijk zijn:

"Er kan geen enkel geloof gehecht worden aan de relatie met uw buurmeisje M., aangezien u weinig consistente en weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Vooreerst zijn uw verklaringen over het begin van deze relatie weinig consistent. Eerst verklaart u meermaals dat jullie 16 à 17 jaar oud waren toen de relatie begon (CGVS, p. 11, 12, 14). Vervolgens echter zegt u dat M. 16 à 17 jaar was en uzelf 19 à 20 jaar oud was toen de relatie begon (CGVS, p. 15). Deze wisselvalige verklaringen doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid. Uw verklaringen over hoe jullie een koppel werden kunnen evenmin overtuigen. U verklaart hierover: "Wij hebben elkaar op straat gezien, oogcontact gehad, via lichaamstaal gesproken" (CGVS, p. 11). Gevraagd naar jullie eerste gesprek herhaalt u dat u haar op straat zag en via gebarentaal sprak (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd hoe jullie relatie van startging, zegt u "eerst lichaamstaal, dan stonden wij samen op straat en hebben wij persoonlijk gesproken" (CGVS, p. 12). Gevraagd naar verduidelijking hoe jullie via lichaamstaal communiceerden, komt u niet verder dan dat u gebarentaal of lichaamstaal gebruikte (CGVS, p. 12). Hierop verder gaand zegt u dat zij een handsignaal gaf, waardoor u beseftte dat M. een relatie wilde hebben met u (CGVS, p. 14-15). De eerste conversatie tussen jullie ging over het leven en de liefde, waarbij jullie aan elkaar zeiden dat jullie van elkaar hielden (CGVS, p. 13). Het is wel heel opmerkelijk dat jullie elkaar bij het eerste contact al meteen de liefde verklaarden. Uw uitleg dat een relatie in uw regio altijd op die manier gestart wordt (CGVS, p. 15), is zeer merkwaardig, aangezien uit de beschikbare informatie (blauwe map, stuk 3) blijkt dat huwelijken in Afghanistan in de regel gearrangeerd zijn, wat u zelf ook beaamt (CGVS, p. 20) en er een strikte vorm van seksesegregatie gehanteerd wordt, vooral in tribale en rurale gebieden, waarbij vrouwen als persoonlijk bezit beschouwd worden en contact tussen huwbare jongens en meisjes strikt taboe is. Voorts verklaart u dat de plaatselijke bevolking negatief staat tegenover voorhuwelijkse relaties en dat iedereen dit weet, inclusief M. (CGVS, p. 21). Het is dan ook weinig aannemelijk dat M. deze relatie geïnitieerd zou hebben.

Vervolgens slaagt u er niet in de omstandigheden van jullie afspraken aannemelijk te maken. Aanvankelijk verklaart u dat u op haar wachtte op een plek dichtbij een boom (CGVS, p. 12). U voegt toe dat jullie elkaar in het begin van de relatie onder die boom zagen, die "een beetje ver" van de waterput was, dicht bij de velden. Gevraagd of M. dan zover mocht gaan – u zei immers dat zij enkel naar de waterput mocht gaan – verklaart u dat u nooit naar de boom kwam en altijd naar de waterput kwam (CGVS, p. 17). Dit is wederom weinig consistent. Vervolgens tart het de verbeelding dat jullie op "onbekende tijdstippen" op straat afspraken (CGVS, p. 14). Wanneer er geopperd wordt dat u hierdoor gezien kon worden, zegt u louter dat u ging als niemand aanwezig was (CGVS, p. 16). Wat betreft M. zegt u dat ze rond keek of niemand aanwezig was wanneer ze naar buiten kwam (CGVS, p. 12). Het is weinig waarschijnlijk dat jullie in al die tijd nooit gezien werden. Het is overigens merkwaardig dat M. überhaupt alleen naar buiten kon komen. U verklaart immers dat meisjes even naar buiten mochten gaan om water te halen en dat de waterput voor haar huis was (CGVS, p. 14). Voorts is het opmerkelijk dat u haar een telefoon cadeau gaf om contact te houden (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe zij dit verborg voor haar familie, zegt u dat meisjes weten hoe ze de telefoon moeten verstoppen. U kan echter niet zeggen op welke manier zij dit deed, maar verklaart stellig dat zij deze telefoon altijd verstopte voor haar familie (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u leuk vond aan M., zegt u haar goed gedrag en dat ze knap was. Dit eerste houdt volgens u in dat zij een goed meisje was, wat u wist u omdat zij uw buurmeisje was (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe zij er uitzag, zegt u dat zij een heel mooi meisje was en dat een meisje er heel mooi uitziet als je van iemand houdt (CGVS, p. 15). Wanneer er nogmaals aangedrongen wordt om haar uiterlijk te omschrijven, zegt u dat ze letterlijk als de andere meisjes was (CGVS, p. 15). Dergelijke oppervlakkige verklaringen over iemand met wie u meer dan 2 jaar een relatie had, zijn weinig overtuigend. U verklaart dat jullie over de liefde en het leven spraken (CGVS, p. 16). Er moet echter vastgesteld worden dat u – ondanks de zeer frequente telefoongesprekken die u met haar voerde – amper op de hoogte bent van M.'s innerlijke leefwereld. Het is hoogst bevreemdend dat u niet kan zeggen hoe M. haar tijd doorbracht, wat zij graag in het huishouden deed, wat haar hobby's waren, hoe de relatie met haar moeder was (CGVS, p. 18). U verklaart dat jullie plannen hadden om te trouwen.

Gevraagd welke stappen u hiertoe ondernam, zegt u dat u altijd naar haar ging om haar te zien en ook naar het huis ging (CGVS, p. 18), wat weinig serieus is. Jullie hadden de intentie om kinderen te hebben, maar spraken nooit over de hoeveelheid kinderen, omdat jullie van plan waren om er later over te spreken (CGVS, p. 18). Ook dit komt helemaal niet doorleefd over. Voorts bent u niet in staat om een anekdote te vertellen over jullie tijd samen (CGVS, p. 16)

Wat betreft de dag dat jullie betrappt werden, is het compleet ongeloofwaardig dat M. u bij haar thuis uitnodigde terwijl haar broers, zussen en moeder thuis waren. Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat zij aan u zei dat jullie niet opgemerkt zouden worden en dat u vervolgens effectief ging omdat u van haar hield en geen nee kon zeggen (CGVS, p. 17). Dan moet er vastgesteld worden dat u na betrappt te zijn gewoonweg naar huis trok. (CGVS, p. 24). Men zou verwachten dat u zich zo snel mogelijk in veiligheid zou willen brengen, wetende dat u de heersende sociale normen ernstig overtreden had. Hierop zegt u dat u geen slechte dingen had gedaan en dat jullie van elkaar hielden (CGVS, p. 24). U was echter zeer goed op de hoogte van de plaatselijke mentaliteit, het is dan ook moeilijk te geloven dat u thuis uw lot ging afwachten. Dat u dacht dat M.'s moeder niets zou doen, omdat moeders dergelijke zaken geheim houden (CGVS, p. 24), kan ook niet gevolgd worden. U had immers gehoord en gezien hoe M. door haar moeder vervloekt werd (CGVS, p. 24).

Op basis van al deze elementen kan er aan deze relatie geen geloof gehecht worden. Hieruit volgt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban u willen doden. Overigens kan u niet uitleggen welke oplossing uw vader verwachtte van de jirga of hoe uw probleem door een jirga opgelost kan worden (CGVS, p. 21). Er kan echter van u verwacht worden dat u deze poging om het conflict op te lossen kan duiden. Het is voorts opmerkelijk dat de taliban u door middel van een brief wilden oproepen, maar u niet weet hoe of waar u zich moest aanbieden. U voegt nog toe dat de taliban misschien wilden dat u naar de hogere kant ging, maar dat de taliban nooit informatie geven over hun locatie (CGVS, p. 22). Hoe de taliban dan verwachtten dat u zich zou aanbieden blijft dan ook een raadsel. Wat betreft het bezoek van de taliban aan u thuis, weet u niet met hoeveel ze waren, wie ze waren en dat u dit nooit vroeg aan uw vader (CGVS, p. 23). Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo goed mogelijk informeert over de aspecten die betrekking hebben tot de kern van zijn asielaanspraak. Vervolgens moet er ook vastgesteld worden dat u geen verdere informatie heeft over M.. Gevraagd waar zij nu woont, zegt u dat ze misschien gedood is, anders zou u al iets gehoord hebben. De familie zou verhuisd zijn naar een gebied onder controle van de taliban, iets wat echter louter een vermoeden is van u omdat zij voor de taliban werkten (CGVS, p. 23-24). Uit dit alles blijkt dat u geen enkele poging ondernam om u over het lot van M. te informeren. Deze desinteresse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing onterecht zijn geloofwaardigheid onderuit haalt op basis van één enkele fout met betrekking tot de leeftijden van zichzelf en zijn vriendin. Verzoeker miskent zodoende het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing, waar op omstandige en uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende relatie. Verzoekers inconsistente verklaringen omtrent de respectievelijke leeftijden van zichzelf en zijn vriendin maken maar één enkel element uit van een resem aan ongeloofwaardige aspecten.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing terecht het volgende:

"Uw taskara en de taskara van uw vader zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit. Er moet opgemerkt worden dat u slechts kopieën neerlegt. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (blauwe map, stuk 1) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Hetzelfde geldt voor de dreigbrieven van de taliban en de brieven van uw vader en de dorpsoudsten. Zij kunnen immers zeer gemakkelijk naar uw instructies opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde minimaal is."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd ontkend. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Overigens dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij een laaggeschoolde jongeman is uit een rurale context en zijn verklaringen met de nodige omzichtigheid dienen te worden beoordeeld, is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde elementen geenszins doen besluiten dat verzoeker niet in staat is om op gedetailleerde en volledige wijze te vertellen over de feiten die aanleiding gaven tot zijn vertrek. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. De Raad merkt verder op dat zelfs een beperkte scholing niet betekent dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad ziet verder niet in hoe de rurale context waarin verzoeker opgroeide hem ertoe zou weerhouden om coherente, gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent feiten die hij zelf zou hebben meegemaakt.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina” betreft– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan – taliban’s impact on the population”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn verblijf in België voor hem een risico zou inhouden om bij terugkeer te worden vervolgd vanwege verwestering. Verzoeker stelt immers dat zijn tweejarig verblijf hem in België ertoe heeft geleid dat hij zich Westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Verzoeker zou ook een Westers uiterlijk hebben aangemeten. Verzoeker is verder ook actief op sociale media en zou een pluralistische ingesteldheid hebben verworven.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Evenmin kunnen verzoekers activiteiten op sociale media tot verwestering in zijn hoofd doen besluiten. Wat verzoekers pluralistische houding betreft, merkt de Raad vooreerst op dat dit een blote bewering is die op generlei wijze wordt gestaafd. Niettemin is de Raad van oordeel dat dit element evenmin voldoende is om te stellen dat verzoeker op zodanige is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren.

Verzoeker concretiseert ook niet op welke wijze zijn conservatieve regio van herkomst voor hem een verhoogd risico op gepercipieerde verwestering meebrengt.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De verwijzing in het verzoekschrift naar Baghlan is een materiële vergissing.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Aanvullende nota van 2 januari 2024

De aanvullende nota die verzoeker heeft overgemaakt na de sluiting van de debatten wordt niet in overweging genomen (artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP